

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 55. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558556480/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

store Folk egen, og som bedre vilde have skicket sig for en Dronning, end for en Ridderfrue. At hun var af fyrsteligt Blod kunde hun aldrig forglemme, og hvem der var uvidende derom eller syntes at have glemt det, vidste hun ofte ved en let Hentydning at bringe ihu, at hendes Fader var Hertug Guttorm af Sverrig.

I sit syttende Aar havde hun, uden Tilbøielighed, men af Eftergivenhed for Faderens Ønske, ægtet den kjække og berømte, men da graahærdede Esbern Snare, som dengang var en af Danmarks vigtigste Mænd, og som med Absalon og Ridder Suno egentlig regjerede Landet, som den mindreaarige sjette Knuds Formyndere. Helene var Esberns tredje Hustrue og havde paa hans gamle Dage forøget hans talrige Familie med Datteren Ingeborg. Esberns Munterhed og Livlighed havde ikke forladt ham i hans Alderdom; men siden hans første Hustrues Død havde han forladt det ham saa kjære Kallundborg og bosat sig paa Sæbygaard, hvor ingen Erindringer om lykkeligere Dage forstemte ham. Den fyrstelige Pragt, hans unge Kone der indførte, syntes ogsaa at adspredte og fornøiede ham. Store Herrer og Fyrster havde der ofte beæret ham med deres Nærværelse, og den unge Kong Valdemar, som da var Hertug i Sønderjylland, havde ofte opholdt sig nogle Dage i hans Huus og glædet sig med ham ved Jagten. Den Opmærksomhed og ridderlige Artighed, den muntre Hertug da havde vist den unge smukke Ridderfrue, havde smigret hende lønlige, og hendes Venner troede, at hun ved uforsigtige Ytringer selv havde været Aarsag i det krænkende Rygte, som siden udbredte sig, om en hemmelig og utilladelig Forbindelse mellem hende og Hertug Valdemar. Dette Rygte havde endnu faaet større Næring, da kort efter Esbern Snares ulykkelige Fald fra Trappen, hvorved han endte sit raske Helteliv, hans unge Enke havde født sin Søn Knud, som Mange paastod lignede paafaldende den unge Hertug. Ja der var endogsaa dem, der yntede om, at hendes gamle Ægtemands halsbrækkende Fald fra Trappen var en opdigtet ulykkelig Hændelse, som skulde dække en gruelig Misgjerning, hvorefter man ikke troede den skjønne Enke saa aldeles ukyndig. Kort efter udbredtes endogsaa den Snak blandt Almuen, at det spogede paa Sæbygaard siden den gamle Herres Død, og at den onde Aand havde havt en Finger med i Spillet ved hans pludselige Død, eller vel endogsaa i egen Person havde afhentet ham. Denne Folkesnak, der var saa krænkende for den brave Helts Eftermæle, beskyldtes nu ogsaa Frue Helene for selv at have udbredt,

for at skjule sin egen Brøde med sin berømmelige Huusbonds Skjændsel. Rygtet om hendes hemmelige Forstaaelse med Valdemar var endelig blevet Mange til upaatvivlelig Visshed, da Valdemar, kort efter sin Thronbestigelse, ikke havde taget i Betænkning, paa sin Hylingsreise gjennem Sjælland, at aflægge et kort Besøg hos den unge Enke paa Sæbygaard, hvor han med taknemmelig Erindring om Esbern Snares Fortjenester af Fædrelandet havde givet Frue Helene sit kongelige Løfte paa, at hendes lille Knud, der dengang endnu laae i Vuggen, skulde med Tiden blive forlehnet med et Hertugdøm.

Grev Albert vidste vel hvorledes der mængstedes taledes om Fru Helene og Kongen; men han var saa overbeviist om Usandfærdigheden i alle disse Rygter, at han netop ved den Opmærksomhed og Agtelse, han nu viiste den fortalte Ridderfrue, vilde svække Bagtalsens Magt. Som en streng og ærbar Ridder vilde han, uden denne faste Overbeviisning, havde redet hendes Slot forbi med Foragt, eller vel endog sat et Skjændelsesmærke paa Porten med Kridt, som Skik og Brug var blandt de strengeste Riddere, naar de rede et berygtet Sted forbi; men hans Hensigt med dette Besøg var fornemmelig at byde det falske Rygte Trods og vise de danske Riddere, at han var beredt til at bryde en Landse med hvem det skulde være saavel for sin Konges som for den ædle Frue Helenes Ære og for det berømte Ridderhuses ubesmittede Navn, hvortil hun hørte. Herom havde han paa Veien havt en ivrig Ordstrid med Bisp Peder, som med Hensyn paa Frue Helenes Opførsel, uden dog at troe hende skyldig i de uhorste Grueligheder, hun beskyldtes for, havde yttret det gamle saa ofte misbrugte Ord, at der sjelden gik Røg af en Brand, uden der var Ild i den.

Efterat de første temmelig stive Høflighedsskikke vare iagttagne, blev af Frue Helene og samtlige tilstedeværende Vidner et Medgiftsbrev underskrevet og med Voxaftryk af deres Seglringe bekræftet, hvorved den rige Enkefrue afstod Kallundborg Slot med alle dets Herligheder til sin Datter Ingeborg og hendes tilkommende Ægte-mand, saavel som Tersløsegaard til Stifdatteren Cæcilia og hendes Fæstemand. Derpaa blev i Borgcapellet en høitidelig Forlovelse mellem de tvende unge Par fuldbyrdet med Ringenes Vexlen og en kort Bøn.

Da saaledes Familiefestens vigtige Handling var foretaget, førte Ridderfruen de ærede Gjæster til Spisesalen, hvor Herrer og Damer